

Der er i tiden så mange muligheder for og tendenser til, at psykiatrien nærmer sig de andre specialer og etablerer et frugtbart samarbejde med dem, at der nu virkelig vil kunne fås noget ud af forsøgene på at bringe psykiatrien på højde med den øvrige medicin. Hvis disse muligheder skal udnyttes og udbygges, specielt i det foreliggende tilfælde, hvor der skal bygges et sindssygehospital i Nordjylland, så må dette hospital nødvendigvis lægges i Aalborg eller Hjørring.

Ønsker man derimod at bevare psykiatriens isolerede situation og udbyde den kløft, der fra gammel tid har været mellem psykiatrien og det øvrige hospitalsvæsen, ønsker man at genoplive den følelse af frygt, uhygge og ukendskab, som befolkningen har næret overfor sindssygeværnet, og som først fornylig er begyndt at smuldre, ja, så kan man vælge Brønderslev.“

Overlæge Otto Jacobsen udtalte bl. a. følgende:

„De sindssyge må ligesom andre syge kunne vente, at samfundet gør, hvad der kan gøres, for at hjælpe dem i deres sygdom og hjælpe dem ud af deres sygdom.

Det er ikke hidtil blevet gjort. Størstedelen af anstrengelserne er blevet sat ind for at skaffe et tilstrækkeligt antal sengepladser med det resultat, at de fleste hospitaler er overfyldt, hvilket naturligtvis, især når det drejer sig om sindssyge patienter, er til skade for behandlingen.

Den store udvikling, som landets øvrige sygehusvæsen har gennemgået — især i løbet af de sidste 30 år —, har sindssygehospitalerne ikke taget del i, eller i hvert fald kun i meget ringe grad. Den kurs, som har været fulgt, er ved at forårsage en næsten katastrofal isolation og distancering af sindssygehospitalerne i forhold til det øvrige hospitalsvæsen.

Sindssygdommene har lige så vel som andre sygdomme legemlige årsager, og det er netop for sindssygdommens vedkommende ofte flere forskellige årsager, det samtidig drejer sig om. Derfor er det nødvendigt, at sindssygebehandlingen i det daglige foregår i nøje kontakt og samarbejde med de øvrige lægelige specialer, så at de forskellige specialister kan diskutere og samarbejde om den enkelte patient.

Så længe sindssygehospitalerne skal arbejde isoleret fra det øvrige hospitalsvæsen, vil sindssygehospitalernes arbejde blive mangelfuldt. Det mest nødvendige med hensyn til sindssygebehandlingen i dag er derfor at bryde den isolation, sindssygehospitalerne befinder sig i.

Spørgsmålet er dernæst, hvordan den situation er opstået, som har forårsaget hospitalets placering i Brønderslev.

Det nye sindssygehospital i Nordjylland er vedtaget på grundlag af en betænkning, som er udarbejdet af et snævert udvalg under krigen. Sindssygehospitalets nære samarbejde med et centralsygehus er dog nævnt i betænkningen, men er ikke blevet tilstrækkelig understreget.

I den forbindelse må man huske, at betænkningen som sagt er blevet til under krigen, hvor der slet ikke var kontakt med udviklingen i andre lande, og hvor der kun var ringe kontakt mellem de forskellige sagkyndige her i landet. Da betænkningen er blevet til under disse forhold, ville det sikkert have været rigtigt, at den var blevet taget op til fornyet behandling efter krigen, og i så fald ville der ganske sikkert være sket en meget kraftigere understregning af nødvendigheden af det nære samarbejde mellem sindssygehospitalet og centralsygehuset.

Spørgsmålet er til sidst, om det alligevel havde været nødvendigt for lægerne at rejse sagen om Brønderslevhospitalet på den måde, som det er sket. — Vi er stadig fast overbevist om, at det var vor absolutte pligt at rejse sagen.

Hvis man bygger sindssygehospitalet i Brønderslev, vil det være henvist til i al fremtid at behandle de sindssyge patienter efter forældede principper, og patienterne vil få en dårligere behandling, end man i dag har mulighed for at give dem.

Sindssygebehandlingen må i dag gøre brug af alle de lægevidenskabelige fremskridt, der foregår, og dette kan ikke gøres, hvis man opretholder sindssygehospitalernes isolation. Det er derfor absolut nødvendigt at knytte sindssygehospitalerne så nær som muligt til centralsygehusene, så at den daglige vekselvirkning med de øvrige lægelige specialer uhindret kan finde sted.

Alle, der har virkelig kendskab til forholdene, er enige om dette, og vi betragter det som vor pligt at sætte al kraft ind på at ophæve sindssygehospitalernes isolation fra det øvrige hospitalsvæsen.